

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **G. G.**, zastoupena Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Praha 2, Sekaninova 36, proti žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, Nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2014, č. j. MV-76135-7/SO/sen-2013,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2013, č. j. OAM-30996-8/DP-2012. Tímto usnesením správní orgán I. stupně zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť v rozporu s § 47 odst. 1 téhož zákona žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Žalobkyně v žalobě namítá, že lhůta pro podání žádosti dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (tedy 90 až 14 dní před skončením platnosti stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu) byla v průběhu účinnosti zákona měněna, pokud jde o termín prvního možného podání žádosti. Žalobkyně tuto lhůtu považuje za pořádkovou, a to zejména s ohledem na vstup České republiky do Evropské unie, jejíž právo má přednost před právem národním. Žalovaná měla aplikovat směrnici Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“),

kteřá upravuje postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí na území Evropské unie. Jednotlivé členské státy mohou vůči této směrnici uplatnit pouze příznivější právní úpravu, nikoliv takovou, která by zhoršila postavení cizinců ve srovnání s tímto právním předpisem Evropské unie. Žalobkyně odkazuje na čl. 9 odst. 6 a 7 Směrnice, který stanoví, že postavení rezidentů a jejich právní status se ukončením doby platnosti stávajícího povolení dlouhodobého pobytu nemůže změnit. Z uvedeného vyplývá, že § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s citovaným článkem Směrnice. Žalobkyně proto považuje svoji žádost ze dne 4. 6. 2012 za řádně podanou. Správní orgán I. stupně nadto neumožnil právnímu zástupci žalobkyně nahlédnout do spisu, ačkoliv o to dne 21. 11. 2014 řádně požádal.

Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem i evropským právem. Rovněž ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno nahlédnout do spisu dne 18. 4. 2013 v rámci řízení před správním orgánem I. stupně a dne 29. 10. 2013 v rámci řízení před žalovanou. Následně byla žalobkyně dne 19. 6. 2014 znovu vyzvána k doplnění odvolání. Žádost o opětovné nahlédnutí do spisu žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně a žalované byla postoupena dne 8. 12. 2014. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 12. 2014, spisový materiál byl v době doručení další žádosti o nahlédnutí do spisového materiálu již předložen žalované k projednání. Jelikož bylo žalobkyni opakovaně umožněno nahlédnout do spisu a po 29. 10. 2013 již spis nebyl doplněn o žádné další skutečnosti nebo důkazy, nebyly porušeny základní zásady správního řízení ani procesní práva žalobkyně.

Žalovaná žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně měla na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 2. 5. 2011 do 6. 6. 2012. Dne 4. 6. 2012 žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

Dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců „na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně“.

Dle § 47 odst. 1 téhož zákona „žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné“.

Podle § 169 odst. 8 písm. d) téhož zákona „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn“.

Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Vzhledem k tomu že žalobkyně měla na území České republiky povolen pobyt s platností od 2. 5. 2011 do 6. 6. 2012, byla povinna podat žádost nejpozději dne 24. 5. 2012. Svoji žádost však podala dne 4. 6. 2012, tedy zcela zjevně po uplynutí lhůty stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně přitom nepoukázala na důvody na její vůli nezávislé, které by bránily včasnému podání žádosti. Soud zároveň zdůrazňuje, že uvedenou lhůtu nelze považovat toliko za pořádkovou, jak tvrdí žalobkyně, neboť zákon o pobytu cizinců s jejím nedodržením spojuje konkrétní právní následky – zastavení řízení o žádosti cizince ve smyslu § 169 odst. 8 písm. d) tohoto zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35). Na uvedené právní hodnocení pak nemá žádný vliv, že časové vymezení lhůty pro podání žádosti doznalo v průběhu platnosti zákona o pobytu cizinců mírných změn.

Jestliže žalobkyně namítá, že žalovaná měla na její případ aplikovat Směrnici upravující práva dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí na území Evropské unie, tak ani tato argumentace není případná. Daná směrnice byla řádně transponována do § 83 a násl. zákona o pobytu cizinců a tento zákon není s uvedenou směrnicí v rozporu. Zejména je však třeba zdůraznit, že ze správního spisu nevyplývá a žalobkyně ostatně ani netvrdí, že by měla na území České republiky přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Je ostatně evidentní, že žalobkyně pro jeho přiznání nesplňovala v době podání žádosti dne 4. 6. 2012 zákonné předpoklady vymezené v § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (zejména podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území). Z toho důvodu se nemůže dovolávat práv, jež Směrnice a zákon o pobytu cizinců shodně přiznávají dlouhodobě pobývajícím rezidentům.

Konečně není důvodná ani námitka porušení procesních práv žalobkyně. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno nahlédnout do spisu dne 18. 4. 2013 a dne 29. 10. 2013. I přesto žalobkyně nedoplnila své odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně, a proto byla dne 19. 6. 2014 opětovně vyzvána k odstranění vad odvolání. Žalobkyně podala další žádost o nahlédnutí do spisu dne 21. 11. 2014 u správního orgánu I. stupně, který tuto žádost postoupil žalované dne 1. 12. 2014. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 12. 2014, a proto již nebylo nahlédnutí do spisu realizováno. Soud však zdůrazňuje, že se nejednalo o procesní pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Správní spis po nahlédnutí žalobkyně ze dne 29. 10. 2013 nebyl doplněn o žádné další skutečnosti či důkazy, a žalobkyně proto byla s jeho obsahem seznámena a měla možnost učinit kroky na svoji obranu. Ze správního spisu se naopak podává, že žalobkyně této možnosti nevyužila a přes opakované výzvy správních orgánů nedoplnila své odvolání ze dne 31. 1. 2013, zejména neuvedla, v čem spatřuje rozpor usnesení správního orgánu I. stupně s právními předpisy.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. 4. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu